

Wtorek, 23 listopada 2010 r.

25. zwraca uwagę na prace Komisji WZP ds. Społecznych i Ochrony Środowiska Naturalnego nad sprawozdaniem dotyczącym pracy dzieci i jej zamiar przeprowadzenia analizy i debaty dotyczącej sytuacji środowiskowej i socjalnej w krajach AKP;
26. przyjmuje także z zadowoleniem sprawozdania i rezolucje w sprawie zmian klimatu przyjęte w 2009 r., które sprawiły, że głos WZP był słyszany na szczycie kopenhaskim;
27. z satysfakcją odnotowuje rosnący udział podmiotów niepaństwowych w sesjach WZP, co było widoczne podczas debaty, która doprowadziła do wyżej wymienionej deklaracji z Port Moresby w sprawie aktualnego kryzysu światowego, oraz w ramach sprawozdania partnerów gospodarczych i społecznych w sprawie EPA, które przedstawiono podczas WZP, które odbyło się w Lublanie;
28. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Radzie AKP, Prezydium WZP, jak również rządów i parlamentom Republiki Czeskiej i Angoli.

Aspekty planu działań służącego realizacji programu sztokholmskiego dotyczące prawa cywilnego, prawa handlowego, prawa rodzinnego i prawa prywatnego międzynarodowego

P7_TA(2010)0426

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 listopada 2010 r. w sprawie aspektów prawa cywilnego, prawa handlowego, prawa rodzinnego oraz międzynarodowego prawa prywatnego w ramach planu działań służącego realizacji programu sztokholmskiego (2010/2080(INI))

(2012/C 99 E/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 67 i 81 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 czerwca 2009 r. pt.: „Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w służbie obywateli” (COM(2009)0262), przedstawiający jej priorytety w zakresie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości (PWBS) na lata 2010–2014 i zawierający ocenę programu haskiego i planu działania (COM(2009)0263) oraz odpowiednią tablicę wyników dotyczącą realizacji (SEC(2009)0765), a także uwagi parlamentów krajowych, społeczeństwa obywatelskiego oraz agencji i organów UE,
- uwzględniając projekt dokumentu prezydencji Rady z dnia 2 grudnia 2009 r., zatytułowany „Program sztokholmski – Otwarta i bezpieczna Europa w służbie obywateli” (17024/09),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie programu sztokholmskiego ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 kwietnia 2010 r. w sprawie planu działań służącego realizacji programu sztokholmskiego (COM(2010)0171),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie szkoleń dla pracowników wymiaru sprawiedliwości – programu sztokholmskiego ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 285 E z 21.10.2010, s. 12.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0242.

Wtorek, 23 listopada 2010 r.

- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinie Komisji Handlu Międzynarodowego i Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A7 0252/2010),
- A. mając na uwadze, że PWBS podlega wspólnym kompetencjom Unii i państw członkowskich,
- B. mając na uwadze, że w art. 67 TFUE podkreśla się poszanowanie dla poszczególnych systemów i tradycji prawnych, a także dostępu do wymiaru sprawiedliwości, który ma być ułatwiany, szczególnie przez wzajemne uznawanie kwalifikacji; mając na uwadze, że wymaga to wzajemnego zaufania, i odwrotnie, wzajemne zaufanie wymaga zwiększonego zrozumienia poszczególnych tradycji i metod prawnych,
- C. mając na uwadze, że od chwili, kiedy Unia najpierw uzyskała uprawnienia w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, a następnie powstał PWBS, poczynione zostały ogromne postępy w dziedzinie prawa cywilnego w oparciu o różnorodne konwencje międzynarodowego prawa prywatnego, zawarte w trybie porozumień międzyrządowych, i ich rozszerzanie; mając na uwadze, że Komisja obecnie proponuje bardzo ambitny plan, który stanowi odpowiedź na znaczną liczbę wniosków złożonych przez Parlament w ostatnim okresie,
- D. mając na uwadze, że w obliczu tego ambitnego planu oraz ogromnych postępów poczynionych już przez UE w tej dziedzinie należy cofnąć się i zastanowić nad tym, co robimy w obszarze prawa cywilnego w celu po pierwsze przyjęcia bardziej strategicznego i mniej rozproszonego podejścia opartego na rzeczywistych potrzebach obywateli i przedsiębiorstw w zakresie korzystania przez nich z praw i swobód na jednolitym rynku, a także w celu uwzględnienia trudności w stanowieniu prawa w obszarze podzielonych kompetencji, w którym harmonizacja jedynie z rzadka stanowi opcję i trzeba unikać nakładania się, a w konsekwencji istnieje potrzeba poszanowania i pogodzenia radykalnie różnych podejść prawnych i tradycji konstytucyjnych, ale także w celu stworzenia koncepcji podejścia Unii do tego obszaru, żeby lepiej zrozumieć, co staramy się osiągnąć i jak najlepiej rozwiązać problemy, przed którymi musimy stanąć, jako część całościowego planu; mając na uwadze, że zasadnicze znaczenie ma skoncentrowanie się przede wszystkim na zapewnieniu funkcjonalności już wprowadzonych środków oraz na umocnieniu już osiągniętego postępu,
- E. mając na uwadze, że jeżeli spojrzymy w tył na to, co zostało osiągnięte w PWBS, przede wszystkim widać harmonizację przepisów międzynarodowego prawa prywatnego, która poszła naprzód najszybciej; mając na uwadze, że międzynarodowe prawo prywatne jest środkiem *par excellence* wzajemnego uznawania i poszanowania innych systemów prawnych, a istnienie klauzul polityki publicznej jest ostatnią barierą chroniącą krajowe wymogi konstytucyjne,
- F. mając na uwadze, że następnie harmonizacja lub zbliżenie prowadzą same w sobie do pewnych obszarów, w których normalizacja jest pożądana, żeby nie powiedzieć wymagana – jak np. w obszarze ochrony konsumentów – ale której stosowanie jest ograniczone w PWBS,
- G. mając na uwadze, że opracowanie europejskiego prawa umów będzie jedną z najważniejszych inicjatyw PWBS w nadchodzących latach i może zaowocować tzw. fakultatywnym 28. systemem prawa cywilnego jako alternatywą dla tradycyjnych metod harmonizowania prawodawstwa w poszczególnych obszarach,
- H. mając na uwadze, że w obszarze prawa proceduralnego istnieją odrębne instrumenty i działania; środki w tym obszarze mają pod wieloma względami zasadnicze znaczenie przy rozpatrywaniu sporów transgranicznych, ponieważ niezależnie od stopnia zharmonizowania prawa materialnego obywatele i przedsiębiorstwa mają tendencje do zwalczania przeszkód w postaci krajowego prawa proceduralnego,

Wtorek, 23 listopada 2010 r.

- I. mając na uwadze, że współlistnienie różnych systemów prawnych w obrębie Unii powinno być postrzegane jako siła, która posłużyła za inspirację dla systemów prawnych na świecie; rozbieżności między systemami prawnymi nie powinny jednakże stanowić przeszkody dla dalszego rozwoju prawodawstwa europejskiego; mając na uwadze, że wyraźna i konceptualna rozbieżność systemów prawnych sama w sobie nie jest problemem; mając jednakże na uwadze, że konieczne jest zajęcie się niekorzystnymi dla obywateli prawnymi konsekwencjami tej rozbieżności; mając na uwadze, że powinno się stosować koncepcję wzorowania się regulacyjnego lub podejście oddolne do zbieżności przez wspieranie łączności ekonomicznej i intelektualnej między różnymi systemami prawnymi; mając na uwadze, że zdolność do zrozumienia różnic między naszymi systemami prawnymi i postępowania z nimi może wynikać jedynie z europejskiej kultury sądowniczej, która musi być pielęgnowana przez dzielenie wiedzy i komunikację, studia prawa porównawczego, a także przez zdecydowaną zmianę sposobu nauczania prawa na uniwersytetach oraz uczestniczenia przez sędziów w szkoleniach i rozwoju profesjonalnym, jak wskazał to Parlament w rezolucji z dnia 17 czerwca 2010 r., łącznie z dodatkowymi wysiłkami zmierzającymi do pokonania barier językowych; mając na uwadze, że konieczna jest refleksja nad tą kwestią i zaplanowanie jej, pomimo iż będzie to wymagało czasu,
- J. mając na uwadze, że w międzyczasie powinno się wspierać i propagować szerszy dialog i kontakty zawodowe na szczeblu europejskim w celu umożliwienia określenia zmian w programach nauczania pod kątem potrzeb prawników, ich klientów oraz rynku jako całości; mając na uwadze, że przyszły komunikat Komisji w sprawie planu dotyczącego szkolenia w obszarze wszystkich zawodów prawniczych powinien uwzględniać poszczególne tradycje i metody nauczania, a także różne potrzeby prawników działających w różnych strefach geograficznych lub zawodowych, a jednocześnie usprawnić wymianę najlepszych praktyk,
- K. mając na uwadze, że podstawowe znaczenie ma niepozostawianie osób wykonujących zawody prawnicze poza nawiasem tworzenia europejskiej kultury prawnej; mając na uwadze, że pomimo oczywistości faktu, iż państwa członkowskie i krajowe organy zawodowe są odpowiedzialne za określenie najbardziej stosownych szkoleń odpowiadających potrzebom prawników i ich klientów w poszczególnych państwach członkowskich w oparciu o zasadę pomocniczości oraz że krajowe organy zawodowe najlepiej wiedzą, jakie są te potrzeby, gdyż znajdują się bliżej prawników i rynku, na którym działają, to właśnie te organy mają do odegrania kluczową rolę na szczeblu europejskim; mając na uwadze, że podstawowe znaczenie ma zaangażowanie istniejących struktur, szczególnie uniwersytetów i organizacji zawodowych, w to przedsięwzięcie oraz oparcie się na nich; mając na uwadze, że istnieje potrzeba całkowitego przeglądu zarówno kształcenia w zakresie sądownictwa i szkoleń osób wykonujących zawody prawnicze, jak i programów uniwersyteckich; mając na uwadze, że zasadnicze znaczenie ma rozpoczęcie poważnych refleksji nad kwestią, w jaki sposób Unia może skutecznie wspomóc ten proces i zachęcić właściwe władze krajowe do przyjęcia odpowiedzialności za ten projekt,
- L. mając na uwadze, że projekt ten stanowi treść Europy i wyzwanie dla PWBS i nie powinien być uważany za sprzeczny z rozwojem i nauczaniem prawdziwej europejskiej kultury prawnej,
- M. mając na uwadze, że zapisana w preambule Traktatu z Lizbony determinacja, żeby „stworzyć podstawy coraz ściślejzego związku między narodami Europy”, wymaga zmniejszenia rzeczywistego i wyczuwalnego dystansu między Unią Europejską, jej prawodawstwem i jej obywatelami,
- N. mając na uwadze, że prawodawstwo unijne musi być w służbie obywateli, zwłaszcza w dziedzinie prawa rodzinnego i stanu cywilnego,
- O. mając na uwadze, że Komisja musi upewnić się, iż program sztokholmski rzeczywiście odzwierciedla potrzeby poszczególnych obywateli, a także przedsiębiorstw, zwłaszcza małych i średnich, w zakresie bardziej z europeizowanego systemu (w odniesieniu do mobilności, praw pracowniczych, potrzeb przedsiębiorstw, równych szans), a jednocześnie propaguje pewność prawną i dostęp do szybko działającego i skutecznego wymiaru sprawiedliwości,
- P. mając na uwadze, że w tym kontekście należy zwracać coraz większą uwagę na upraszczanie „machiny” sprawiedliwości i systemu prawnego, a także zagwarantowanie jaśniejszych i bardziej dostępnych procedur w trosce o zmniejszanie kosztów, szczególnie w obecnej sytuacji gospodarczej,
- Q. mając na uwadze, że akcent na niezależność stron położony w ostatnich inicjatywach UE w delikatnej materii prawa rodzinnego ze skutkami ponadnarodowymi stwarza ryzyko powstania – wobec braku rygorystycznych ograniczeń – niedopuszczalnego zjawiska wybierania spośród systemów prawnych,
1. gratuluje Komisji proponowanego przez nią planu działania;

Wtorek, 23 listopada 2010 r.

2. uważa jednak, że nadszedł czas na refleksję nad przyszłym kształtem PWBS i wzywa Komisję do zainicjowania szeroko zakrojonej debaty obejmującej wszystkie zainteresowane strony, w tym w szczególności pracowników wymiaru sprawiedliwości i inne osoby wykonujące zawody prawnicze;
3. wzywa Komisję do przeprowadzenia – w trybie pilnym i za pośrednictwem oceny ex post skutków – bilansu już przyjętych środków w obszarze prawa cywilnego i rodzinnego w celu oceny ich skuteczności i ustalenia, do jakiego stopnia okazały się przydatne w osiąganiu ich celów i zaspokajaniu potrzeb obywateli, przedsiębiorstw i prawników; jest zdania, że jednocześnie należałoby przeprowadzić analizę obejmującą w szczególności krajowe ministerstwa sprawiedliwości, zawody prawnicze, ogół przedsiębiorstw oraz organizacje konsumenckie w celu ustalenia, w jakich dziedzinach nowe środki w obszarze współpracy sądowej w sprawach cywilnych są konieczne i pożądane;
4. wzywa Komisję do postępowania zgodnie z rezolucją Parlamentu z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie szkoleń dla pracowników wymiaru sprawiedliwości i jednoczesnego konsultowania się z Parlamentem;
5. po raz kolejny podkreśla konieczność wykorzystania wszelkich możliwych środków w celu stworzenia europejskiej kultury sądowej, zwłaszcza przez kształcenie i szkolenia w dziedzinie prawa;
6. zaleca, by proponowane w planie działania wzorowane na „Erasmusie” programy wymian były tylko jedną z szeregu inicjatyw na rzecz rozwijania wertykalnej i horyzontalnej komunikacji między sądami krajowymi i europejskimi; zwraca uwagę na fakt, że Parlament zleci studium, w którym dokona się bilansu krajowych programów szkoleń i szkół dla pracowników wymiaru sprawiedliwości, z myślą również o zidentyfikowaniu najlepszych praktyk w tym sektorze;
7. zauważa, że istniejące krajowe instytucje i sieci szkoleniowe, znajdujące się w pierwszej linii jeżeli chodzi o wdrażanie prawa Unii w państwach członkowskich i mające bezpośredni kontakt z krajowymi sądami i wymiarem sprawiedliwości oraz wykazujące się głębokim zrozumieniem krajowej kultury prawnej i potrzeb, powinny być narzędziem rozwoju wspólnej europejskiej kultury sędziowskiej;
8. uważa, że można by zacząć od stworzenia regularnego forum, na którym sędziowie z różnorodnym doświadczeniem w tych dziedzinach prawa, w których często ma się do czynienia z kwestiami transgranicznymi, takich jak prawo morskie, handlowe, rodzinne i sprawy związane z obrażeniami osób, mogliby prowadzić dyskusje na temat najnowszych kwestii budzących kontrowersje lub trudności prawne, w celu sprzyjania dyskusji, nawiązywania kontaktów, tworzenia kanałów komunikacji i współpracy oraz budowania wzajemnego zaufania i zrozumienia; wyraża przekonanie, że pomocny w tym mógłby być czynny udział uniwersytetów i osób wykonujących zawody prawnicze;
9. jest zdania, że Komisja powinna wspierać mające miejsce rzeczywisty dialog i komunikację między europejskimi prawniczymi organami zawodowymi a Radą Adwokatur i Stowarzyszeń Prawniczych Europy (CCBE); jest przekonany, że mogłoby to posłużyć za podstawę do opracowania kolejnych inicjatyw dotyczących szkoleń o zasięgu transgranicznym dla organów zawodowych we współpracy z innymi podmiotami europejskimi, takimi jak Akademia Prawa Europejskiego (ERA);
10. docenia szczodre finansowanie przez Komisję ponadnarodowych przedsięwzięć mających postać szkoleń prawniczych w obszarze prawa cywilnego, ale ubolewa, że dostęp do tych środków i ich skuteczne wykorzystanie będą bardzo trudne z uwagi na sztywność obecnego systemu; zauważa ponadto problem z odzyskiwaniem środków wydatkowanych podczas współfinansowanych programów szkoleniowych oraz fakt, że organizowanie tego rodzaju programów wymaga od odnośnej organizacji zawodowej zablokowania znacznych kwot na długi okres z powodu wymogów nałożonych przez Komisję; nawołuje w związku z tym do bardziej elastycznego i innowacyjnego podejścia ze strony Komisji, żeby umożliwić organizacjom nieposiadającym dużych zasobów gotówkowych ubieganie się o zarządzanie programami szkoleniowymi;
11. zauważa, że nieobowiązkowe uwzględnianie prawa Unii w ramach kształcenia i szkolenia prawniczego i sędziowskiego skutkuje jego marginalizacją; w związku z tym zaleca, by dodatkowo programy nauczania w ramach kształcenia i szkolenia prawniczego obejmowały prawo Unii i uwzględniały je jako główny element każdego przedmiotu; uważa, że prawo porównawcze powinno stać się kluczowym elementem uniwersyteckich programów nauczania;

Wtorek, 23 listopada 2010 r.

12. pamiętając, że kształcenie i szkolenie leżą przede wszystkim w gestii państw członkowskich, wzywa Komisję do zainicjowania dialogu ze wszystkimi odpowiedzialnymi podmiotami za kształcenie prawnicze w celu realizacji tych zamierzeń; zaleca również, by w perspektywie długoterminowej prawnicy byli zobowiązani do posiadania dobrej znajomości przynajmniej jednego innego języka unijnego; uważa, że można by wspomóc realizację tego celu natychmiast za pomocą większego finansowania i zachęcania studentów do brania udziału w programach typu ERASMUS w ramach swoich studiów prawniczych;

13. mając na uwadze ambitny cel programu sztokholmskiego, jakim jest oferowanie europejskich programów szkoleniowych połowie sędziów, prokuratorów, personelu sądowego i innym grupom zawodowym zaangażowanym we współpracę do roku 2014, a także nawoływanie o zwrócenie się w tym celu przede wszystkim do już istniejących instytucji, podkreśla, że Europejska Sieć Prezesów Sądów Najwyższych, Europejska Sieć Rad Sądownictwa, Zrzeszenie Rad Stanu i Najwyższego Sądownictwa Administracyjnego, sieć Eurojustice obejmująca prokuratorów generalnych, wyżsi urzędnicy sądowi i prawnicy mają wiele do zaoferowania pod postacią koordynacji i propagowania szkoleń zawodowych dla sędziów i działania na rzecz wzajemnego zrozumienia systemów prawnych innych państw członkowskich oraz ułatwiania rozwiązywania transgranicznych sporów i problemów, w związku z czym ich działalność należy wspierać i odpowiednio finansować; ponadto uważa, że musi to prowadzić do w pełni finansowanego planu europejskich szkoleń sądowniczych, opracowanego wraz ze wspomnianymi powyżej sieciami sądowymi, przy czym należy unikać niepotrzebnego powielania programów i struktur, a powinno zakończyć się utworzeniem Europejskiej Akademii Sądowej, w skład której wejdzie europejska sieć szkolenia kadr wymiaru sprawiedliwości oraz Akademia Prawa Europejskiego;

14. uważa, że zwłaszcza na etapie sporządzania projektów prawa unijnego w obszarze szczególnie prawa cywilnego i rodzinnego powinno się utworzyć izbę dla krajowych i unijnych sędziów umożliwiającą wgląd w czysto techniczne aspekty proponowanych środków w celu zagwarantowania, że przyszłe ustawodawstwo będzie mogło być wdrażane i stosowane z minimalnymi trudnościami przez krajowych sędziów; jest zdania, że mogłoby to również pomóc w nawiązywaniu dalszych kontaktów między sędziami i otworzyć w ten sposób nowe kanały komunikacji; z zadowoleniem przyjmuje wkład krajowych systemów prawnych w przebieg procedur legislacyjnych;

15. uważa, że Komisja powinna nadać priorytet uporaniu się z trudnościami powodowanymi przez różnice w krajowym prawie proceduralnym (tj. w okresach przedawnienia i rozpatrywaniu prawa zagranicznego przez sądy); sugeruje, żeby z uwagi na kluczowe znaczenie tego aspektu przedstawienie przez Komisję sprawozdania z funkcjonowania obecnego systemu UE w dziedzinie prawa cywilnego procesowego w różnych krajach zostało przyspieszone z roku 2013 na koniec roku 2011; wzywa Komisję do zareagowania na rezolucję PE z dnia 1 lutego 2007 r.⁽¹⁾ i pilnego przedstawienia wniosku w sprawie wspólnego terminu przedawnienia w sporach transgranicznych obejmujących obrażenia i wypadki śmiertelne;

16. z zadowoleniem przyjmuje zieloną księgę z dnia 1 lipca 2010 r. w sprawie możliwości politycznych w zakresie postępów w kierunku ustanowienia europejskiego prawa umów dla konsumentów i przedsiębiorstw i popiera ambitną inicjatywę Komisji zmierzającą do ustanowienia europejskich przepisów z zakresu prawa umów, które mogą być stosowane dobrowolnie przez umawiające się strony (COM(2010)0348);

17. podkreśla znaczenie transgranicznego wymiaru sprawiedliwości przy rozwiązywaniu przypadków nadużyć finansowych i wprowadzających w błąd praktyk handlowych, które mają źródło w jednym państwie członkowskim i dotyczą obywateli, organizacji pozarządowych oraz małych i średnich przedsiębiorstw w innych państwach członkowskich;

18. zwraca uwagę na rezolucję Parlamentu z dnia 10 marca 2009 r. w sprawie współpracy pomiędzy sądami państw członkowskich przy przeprowadzaniu dowodów w sprawach cywilnych lub handlowych⁽²⁾ i wzywa Komisję do podjęcia działań zmierzających do polepszenia współpracy między sądami państw członkowskich mającej na celu zbieranie dowodów i poprawę skuteczności rozporządzenia (WE) nr 1206/2001, w szczególności przez zagwarantowanie, że sądy i prawnicy są lepiej o nim poinformowani i propagowanie intensywnego wykorzystywania technologii informacyjnych i wideokonferencji; jest zdania, że powinien istnieć bezpieczny system wysyłania i otrzymywania poczty elektronicznej oraz że te kwestie powinny wejść w skład europejskiej strategii w dziedzinie e-sprawiedliwości;

⁽¹⁾ Dz.U. C 250 E z 25.10.2007, s. 99.

⁽²⁾ Dz.U. C 87 E z 1.4.2010, s. 21.

Wtorek, 23 listopada 2010 r.

19. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że w planie działania proponuje się wystąpienie z inicjatywą legislacyjną dotyczącą rozporządzenia w sprawie poprawy skuteczności egzekwowania wyroków w odniesieniu do przejrzystości aktywów dłużników i podobnego rozporządzenia dotyczącego zajmowania rachunków bankowych; podkreśla jednakże uzupełniający charakter obu propozycji, które powinny zostać przedstawione jak najszybciej;
20. uważa, że takie inicjatywy mają coraz większe znaczenie w kontekście spowolnienia gospodarczego;
21. wzywa Komisję do jak najszybszego przedstawienia tych inicjatyw, skupiających się na możliwości ustanowienia europejskiego niezależnego środka odwoławczego, którego celem byłoby ujawnianie lub zamrażanie aktywów w sprawach transgranicznych;
22. podkreśla, że dziedzina ta ma znaczne finansowe i związane z reputacją konsekwencje; w związku z tym popiera zapobiegawcze odwoływanie się do alternatywnych mechanizmów rozwiązywania sporów;
23. jest zdania, że konsolidacja wymiaru sprawiedliwości metodami wymienionymi w niniejszym sprawozdaniu niewątpliwie doprowadzi do intensyfikacji i zacieśnienia stosunków gospodarczych i stosunków roboczych, które przyczynią się do powstania prawdziwego jednolitego rynku;
24. zachęca Komisję i państwa członkowskie do stworzenia jednolitego poziomu stosowania prawa UE – jego aspektów proceduralnych – ze szczególnym uwzględnieniem znormalizowanych zasad i procedur administracyjnych mających zastosowanie w dziedzinach kompetencji włączonych do UE, jakimi są podatki, kwestie celne, handel i ochrona konsumentów, w ramach ograniczonych traktatami UE, w celu zapewnienia funkcjonowania jednolitego rynku i wolnej konkurencji;
25. uwzględnia fakt, że program sztokholmski ma na celu stworzenie Europejskiej Przestrzeni Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości, która gwarantowałaby obywatelom możliwość korzystania z praw podstawowych, w tym ze swobody prowadzenia działalności gospodarczej, co pozwoli na rozwijanie przedsiębiorczości we wszystkich dziedzinach gospodarki;
26. zdecydowanie popiera Komisję w dążeniu do wprowadzenia w życie przepisów skutkujących zmniejszeniem kosztów prowadzenia przedsiębiorstwa i zawierania transakcji, w szczególności dla MŚP;
27. zachęca Komisję i państwa członkowskie do wspólnych inicjatyw na rzecz wspierania MŚP działających w wymiarze transgranicznym w całej UE przez zmniejszenie biurokracji w celu osiągnięcia konkretnych ograniczeń w zakresie obciążeń administracyjnych, finansowych i regulacyjnych; z zadowoleniem przyjmuje zbliżający się przegląd dyrektywy w sprawie opóźnień w płatnościach;
28. podkreśla, że właściwe funkcjonowanie jednolitego rynku wspiera europejski obszar wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości oraz przyczynia się do wzmocnienia europejskiego modelu społecznej gospodarki rynkowej; zauważa również, że utworzenie europejskiego obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości poskutkuje wzmocnieniem jednolitego rynku, w szczególności poprawiając ochronę konsumentów;
29. podkreśla, że art. 12 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej potwierdza – jako postanowienie o powszechnym zastosowaniu – że ochrona konsumentów powinna być uwzględniana podczas definiowania i realizacji innych gałęzi polityki i działań Unii; podkreśla znaczenie proponowanej nowej dyrektywy o prawach konsumenta, a także zbliżającej się modernizacji dyrektywy w sprawie podróży zorganizowanych, dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych i dyrektywy dotyczącej reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej;
30. wzywa Komisję do zapewnienia zniesienia wszystkich barier w rozwoju handlu elektronicznego – wskazanych ostatnio w agendzie cyfrowej na 2010 r. – z wykorzystaniem środków legislacyjnych i nielegislacyjnych; wzywa do szybkiego znalezienia rozwiązania problemów dotyczących transgranicznego handlu w przypadku zakupów dokonywanych przez konsumentów online, w szczególności w odniesieniu do płatności i transgranicznych dostaw; podkreśla potrzebę zwiększenia zaufania konsumentów i przedsiębiorstw do transgranicznego handlu elektronicznego, między innymi poprzez nasilenie walki z cyberprzestępczością i podrabianiem; wzywa do opracowania unijnej karty praw konsumentów w dziedzinie usług internetowych i handlu elektronicznego;

Wtorek, 23 listopada 2010 r.

31. ponownie wzywa Komisję, by bezzwłocznie przekazywała Parlamentowi Europejskiemu wszelkie informacje na temat postępów negocjacji ACTA na wszystkich etapach, co będzie stanowić wyraz poszanowania jego praw w świetle Traktatu z Lizbony, oraz ponawia swój wniosek o ciągłe dbanie o to, by ACTA nie modyfikowała porządku prawnego UE w zakresie egzekwowania prawa własności intelektualnej oraz praw podstawowych; wzywa Komisję do bliższej współpracy z krajami trzecimi, które nie są stronami negocjacji ACTA, w szczególności z gospodarkami wschodzącymi;

32. zwraca uwagę na problemy związane z niepewnością prawną obrotu handlowego między UE a krajami trzecimi oraz na kwestię jurysdykcji właściwej do rozstrzygania sporów w takich przypadkach; uznaje istnienie zasad międzynarodowego prawa prywatnego, jednak uważa, że ich egzekwowanie przysparza wielu problemów, co przede wszystkim wpływa na konsumentów i małe przedsiębiorstwa, którzy często nie mają wystarczających informacji o przysługujących im prawach; poza tym podkreśla nowe wyzwania prawne wynikające z globalizacji i rozwoju transakcji internetowych; podkreśla potrzebę przyjęcia spójnego międzynarodowego podejścia, by unikać sytuacji, w których konsumenci i małe przedsiębiorstwa ponoszą konsekwencje tej sytuacji;

33. zwraca uwagę Komisji – w obszarze prawa spółek, na które ma wpływ międzynarodowe prawo prywatne – na rezolucje Parlamentu z dnia 10 marca 2009 r. z zaleceniami dla Komisji w sprawie transgranicznego przenoszenia siedziby spółek (2008/2196(INI), z dnia 4 lipca 2006 r. w sprawie ostatnich działań i perspektyw w dziedzinie prawa spółek oraz z dnia 25 października 2007 r. w sprawie europejskiej spółki prywatnej i czternastej dyrektywy o prawie spółek dotyczącej przenoszenia siedzib spółek, a także na wyroki Trybunału Sprawiedliwości w sprawach: Daily Mail i General Trust, Centros, Überseering, Inspire Art, SEVIC Systems oraz Cartesio;

34. zauważa, że w orzeczeniu w sprawie Cartesio – wobec braku jednolitej unijnej definicji prawnej przedsiębiorstw, które mogą korzystać z prawa przedsiębiorczości w oparciu o jedyne prawo łącznika określające prawo krajowe właściwe dla przedsiębiorstwa – kwestia, czy art. 49 TFUE ma zastosowanie do przedsiębiorstwa chcącego skorzystać z prawa podstawowego zagwarantowanego w tym artykule, jest kwestią wstępną, którą zgodnie z obecnym prawem unijnym może rozwiązać jedynie krajowe prawo właściwe; zauważa ponadto, że środki w postaci legislacji i umów w obszarze prawa spółek, przewidziane w Traktacie, dotychczas nie objęły różnic w ustawodawstwie poszczególnych państw członkowskich, a co za tym idzie, nie zlikwidowały tych różnic; zauważa, że ujawnia to lukę w unijnym prawie; ponawia wezwanie do naprawienia tej sytuacji;

35. usilnie wzywa Komisję do dołożenia na konferencji haskiej wszelkich starań zmierzających do przywrócenia projektu konwencji dotyczącej orzeczeń międzynarodowych; jest zdania, że Komisja mogłaby rozpocząć konsultacje na szeroką skalę, a jednocześnie poinformować i zaangażować Parlament w kwestię, czy przepisy rozporządzenia (WE) nr 44/2001⁽¹⁾ powinny mieć działanie zwrotne w celu skłonienia innych państw, zwłaszcza Stanów Zjednoczonych, do wznowienia negocjacji; jest zdania, że przedwczesne i nierozsądne byłoby nadawanie temu rozporządzeniu działania zwrotnego, zanim nie uzyska się wystarczającej jasności, że próby wznowienia negocjacji w Hadze nie udały się, a z przeprowadzonych konsultacji i analiz wynika, że takie działanie miałyby korzystne skutki i zalety dla obywateli, przedsiębiorstw i prawników w UE;

36. wzywa komisarza ds. sprawiedliwości do zagwarantowania, że w przyszłości Parlament będzie ściślej włączony do działań Komisji i Rady na konferencji haskiej za pośrednictwem jego obserwatorów oraz regularnego składania sprawozdań właściwej komisji parlamentarnej; w tym kontekście przypomina Komisji o instytucjonalnych zobowiązaniach złożonych przed Parlamentem we wrześniu 2006 r. przez komisarza Frattiniego, który zapewnił o pełnej współpracy Komisji z Parlamentem podczas jej prac na konferencji haskiej;

37. zachęca Komisję do odgrywania w pełni swojej roli w pracach konferencji haskiej; nalega, żeby Komisja podjęła działania zmierzające do ratyfikowania przez Unię konwencji haskiej z dnia 19 października 1996 r. w sprawie ochrony dzieci;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, Dz.U. L 12 z 16.1.2001, s. 1.

Wtorek, 23 listopada 2010 r.

38. postanawia powołać międzyparlamentarne forum poświęcone pracom konferencji haskiej; uważa, jedynie tytułem przykładu, że promowanie przez konferencję haską niezależności stron w międzynarodowych stosunkach umownych ma tak poważne konsekwencje z punktu widzenia możliwości odchodzenia od wiążących przepisów, że uzasadnione jest debatowanie i refleksja nad tą kwestią na międzynarodowych forach demokratycznych;

39. zauważa, że Komisja powołała grupę roboczą ds. arbitrażu; przestrzega Komisję przed przyjęciem jakiegokolwiek inicjatywy legislacyjnej w tym obszarze bez przeprowadzenia otwartych konsultacji z jednoczesnym pełnym zaangażowaniem Parlamentu Europejskiego; wzywa Komisję do zagwarantowania, że przedstawiciel właściwego organu parlamentarnego będzie zaproszony do udziału we wszystkich tego rodzaju grupach roboczych i uważa, że – bez naruszania prawa Komisji do podejmowania inicjatyw – Parlament Europejski powinien mieć prawo do wyznaczania członka lub członków tego rodzaju grup roboczych w celu zagwarantowania, że są one rzeczywiście reprezentatywne;

40. podkreśla potrzebę zapewnienia wzajemnego uznawania dokumentów urzędowych wystawionych przez poszczególne administracje krajowe; z zadowoleniem przyjmuje działania Komisji zmierzające do umożliwienia obywatelom korzystania z praw do swobodnego przemieszczania się i zdecydowanie popiera projekty umożliwiające wzajemne uznawanie skutków aktów stanu cywilnego; wzywa do dalszych działań ograniczających stawiane obywatelom przeszkody w korzystaniu z prawa do swobodnego przemieszczania się, zwłaszcza w zakresie dostępu do świadczeń socjalnych, do których mają prawo, a także w dziedzinie prawa do głosowania w wyborach lokalnych;

41. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządóm i parlamentom państw członkowskich.
